

til 31te Marts. Den Status, som deri er lagt til Grund, er ikke væsentlig forskjellig fra den, hvori vi nu befinde os, den kunde have tjent til at anstille en Sammenligning for at tilfredsstille Comiteens Fordringer. Der skulde egentlig paa den Maade have været forelagt to Budgetter, et Krigsbudget og et Fredsbudget, eller om man vil tillige et 3die Budget, nemlig et for den Tilstand, som har fundet Sted ligesiden Vaabentilstandens Afslutning. Det er jo antydet allerede i det trykte Budget, at saafremt en Krig skulde opstaae, saa vilde der til Militaaretens Fornødenheder, foruden de allerede i Fredstid forlangte 4,500,000 udkræves et endnu større Beløb. Det fremlagte Fredsbudget indeholder imidlertid en Fortegnelse over alle Armeens Cadres, ligesom jeg troer, at det paa denne Undtagelse nær, at der er langt flere Cadres end i Planen af 1842 bestemt, stemmer saa temmelig med fornævnte Organisationsplan. Det gjør mig ondt, at man udtaler saa megen Dadel over dette Budget, som om det skulde være saa aldeles planløst; at forfatte et Budget, er en Ting som er Krigsministeriet aldeles ikke fremmed; det er en meget gammel Institution. Saa langt tilbage, som jeg husker, allerede under høifalig Kong Frederik den 6te, blev der forfattet et i den yderste Detail gaaende Budget, og ligeledes under høifalig Kong Christian den 8de, som ofte er bleven sendt tilbage til Omarbejdelse og Forandringer, saa at Krigsbestyrrelsen i den Henseende har en vis Routine, og til at bedømme Krigsbudgettet, om det er planmæssigt eller ikke, er der i samme Mænd, som forstaae sig bedre derpaa, end de Herrer i Finantscomiteen (stærk Gysen) . . .

Formanden: Jeg troer rigtignot, at en saadan Vitring ikke er ganske vel beregnet (Meget godt).

Krigsministeren: I Udvalgets Indstilling under Nr. 2 omtales, at „en mere planmæssig Ordning af Forretningsgangen kunde ønskes tilveiebragt.“ Jeg har ikke forstaaet, hvad hermed er tilfjaget, og kan saa meget mindre forstaae det, som der tillige er antydet, at dette vilde indtræde, naar Krigsreservevæbningssystemet blev bragt i Anvendelse. Hvorledes Krigsministeriets Forretninger skulle kunne

formindskes, naar Krigsreservevæbningssystemet indføres, forstaaer jeg ikke; jeg troer tværtimod, at omvendt, dette Systems Anvendelse vil give Anledning til forøgede Forretninger. Det hedder fremdeles i Comiteebetænkningen, at „Gagen for Directeuren for Armeens Personel bør opføres som Udgift under Bestyrrelsen.“ Directeuren for Armeens Personel er Oberst i Generalstaben, og man kan ikke opføre ham paa begge Steder med Gage; naar han opføres som Directeur for Armeens Personel, kan han ikke opføres som Officør i Generalstaben, og omvendt. Endvidere er der sagt i Comiteebetænkningen, at „Gagen for Directeuren for Armeens Materiel bør opføres saaledes: Gage 2,400 Rbd., personligt Tillæg 600 Rbd.,“ men herimod maa jeg protestere, thi Kongen har den 11te Decbr. 1847 tilstaaet ham en Gage af 3000 Rbd., dengang de forskjellige Departementschefer bleve ansatte med 3500 eller 3200 Rbd. Directeuren for Armeens Materiel har altsaa ifølge en kongelig Resolution Berettigelse til en Gage af 3000 Rbd. Det hedder fremdeles i Comiteebetænkningen under Nr. 3, at „Fourage bør kun gives til de Heste, som virkelig holdes, og ingen Erstatning for Fourage gives.“ Med Hensyn hertil har jeg ikke Noget at erindre; kun maa jeg sige, at da det er meget bekosteligt at holde Heste, saa er det billigt, at der tilstaaes alle de beredne Officører en Godtgjørelse, hvilket nu kun finder Sted for enkelte Classer. At, som det hedder i Comiteebetænkningens Nr. 4, „Udgifterne ved Hans Majestæt Kongens Generaladjutant og Adjutantstab burde overføres paa Civillisten mod Erstatning til Samme“, er Noget, som ikke hører under min Competence. Under Nr. 5 er omtalt, at „Local-Intendanturerne endnu ikke have faaet nogen planmæssig Tilvarelse,“ og at det burde overveies, „om ikke denne Institution burde bibeholdes i Fredstid;“ men uheldigviis behøves denne Institution ikke i Fredstid. Armeen har ikke nogen saadan Forpleining i Fredstid, og de Anskaffelser af Brød og Fourage, som ere nødvendige, kunne meget godt besørges fra Ministeriet, uden at der behøves nogen Local-Intendantur. Armeen ønsker ingen Naturalforpleining, saa ønskeligt, som det end kunde være, at man vilde bruge